

โรมสถาปนานิมิตนั้นขึ้น — หมายเลขสิบสอง

การประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้น:

สิ่งนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างและคำเตือนสำหรับยุคสุดท้ายให้หลบหนี

Jeff Pippenger

2024-08-31

สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งนำมาซึ่งความพินาสที่ดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้

เป็นหมายสำคัญสำหรับคริสเตียนในสามยุคสมัยที่แตกต่างกันให้หลบหนี

คริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็มได้หลบหนีเมื่อพวกเขาเห็นธงมาตรฐานของกองทัพโรมันล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้ในปี ค.ศ. 66 คริสเตียนในช่วงปลายศตวรรษที่ห้าและต้นศตวรรษที่หกได้หลบหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เมื่อพวกเขาเห็นคนนอกรีตบัญญัติอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า ประกาศว่าตนเองเป็นพระเจ้า ในปี 1888 ได้มีการเสนอร่างกฎหมายวันอาทิตย์หลายฉบับเข้าสู่สภาของเกรสแห่งสหรัฐอเมริกาโดยวุฒิสมาชิกแบลร์ ร่างกฎหมายเหล่านั้นถูกเรียกว่า "ร่างกฎหมายแบลร์"

และเป็นความพยายามที่จะกำหนดให้วันอาทิตย์เป็นวันนมัสการแห่งชาติ

การนมัสการในวันอาทิตย์คือเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เป็นเครื่องหมายแห่งอำนาจของสันตะปาปา และรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาคัดค้านโดยตรงต่อการบังคับใช้ศาสนาประจำชาติให้เป็นบททดสอบสำหรับพลเมืองของสหรัฐอเมริกา

ข้อเท็จจริงประการนี้เองที่ถูกละเว้นไปจากการประยุกต์ใช้อย่างบกพร่องซึ่งเกี่ยวข้องกับการระบุว่าสหรัฐอเมริกาเป็นโรมในยุคปัจจุบัน การประยุกต์ใช้คำพยากรณ์แบบสามชั้นมีหลักเกณฑ์เฉพาะที่ควบคุมการประยุกต์ใช้นั้น หลักเกณฑ์ดังกล่าวชี้ว่า ลักษณะเชิงพยากรณ์ของการสำเร็จเป็นจริงครั้งแรกจะต้องถูกรวมเข้ากับลักษณะเชิงพยากรณ์ของการสำเร็จเป็นจริงครั้งที่สอง เพื่อสถาปนาลักษณะเชิงพยากรณ์ของการสำเร็จเป็นจริงครั้งที่สาม

คำเตือนให้หลบหนีนั้น เป็นคำเตือนให้หลบหนีจากการข่มเหงที่จะมาถึง ในยุคของพระคริสต์

การข่มเหงนั้นคือการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารในปี ค.ศ. 70

สัญญาณเดื่อนของการข่มเหงที่กำลังใกล้เข้ามานั้นได้ถูกประทานไว้ในปี ค.ศ. 66

คำเตือนให้หลบหนีในปลายศตวรรษที่ห้าและต้นศตวรรษที่หกนั้น

เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่าเป็นการตระหนักถึงการเสื่อมถอยของ Pergamos เชิงพยากรณ์

ซึ่งเป็นตัวแทนของโรมนอกรีต จะต้องมีการเสื่อมถอยเกิดขึ้นก่อน เพื่อให้มนุษย์แห่งบาป

ผู้ซึ่งจะประกาศตนว่าเป็นพระเจ้า ได้รับการเปิดเผย ในประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่ปี 538

โรมนอกรีตซึ่งเคยยับยั้งไว้ หรือดังที่เปาโลกล่าวว่า "ยังหน่วงไว้" ได้ถูกนำออกไป และเมื่อ Pergamos

เสื่อมถอยลง สัญญาณเดื่อนให้หลบหนีก็มาถึงและชี้ให้ผู้สัจย์เชื่อให้แยกตนออกจากการร่วมสัมพันธ์ภาพกับคริสตจักรของพระสันตะปาปา แล้วในปี 538 ณ Council of Orleans

อำนาจของพระสันตะปาปาได้ตรากฎหมายวันอาทิตย์

และการข่มเหงของสันตะปาปาตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีก็ได้เริ่มต้นขึ้น

พยานสองประการแรกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า

การสำเร็จเป็นครั้งที่สามของคำเตือนให้หลบหนีซึ่งพระคริสต์ได้ประทานไว้

ได้เกิดขึ้นก่อนการข่มเหงจริงจะเริ่มต้น

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มเกิดขึ้นตรงตามกำหนดสามปีครึ่งหลังจากการล้อมของเคสทึอูสเริ่มขึ้นใน ค.ศ. 66

ดังนั้นจึงเปิดโอกาสให้คริสเตียนทั้งหลายหลบหนีล่วงหน้าก่อนความสยดสยองของการล้อมครั้งที่สอง

ซึ่งติดสปีนผู้ก่อขึ้นและสิ้นสุดลงด้วยการทำลายพระวิหารและนครนั้น ก่อนถึงปี 538

คริสเตียนทั้งหลายได้แยกตนออกจากคริสตจักรแห่งโรมของสันตะปาปา และในเชิงพยากรณ์ได้หลบหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนการทำลายเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณ

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงละไว้ อย่าวัดเลย เพราะว่าได้ถูกมอบไว้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธินั้นอยู่ได้เท่าเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน และเราจะประทานฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาทั้งสองจะพยากรณ์อยู่หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยนุ่งห่มผ้ากระสอบ วิวรณ์ 11:2, 3

ในภาพประกอบทั้งสองของคำเตือนให้หนี คำเตือนนั้นมาก่อนการข่มเหง และการข่มเหงนั้นถูกแสดงโดยโรม ไม่ว่าจะเป็นโรมนอกศาสนาหรือโรมสันตะปาปา ซึ่งย้ายกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ว่าจะเป็นกรุงเยรูซาเล็มตามตัวอักษรหรือฝ่ายจิตวิญญาณ คำเตือนให้หนีสำหรับเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสคือร่างกฎหมายแบลร์ในปี 1888 ในความสำเร็จประการแรกในประวัติศาสตร์ของโรมนอกศาสนา คริสเตียนทั้งหลายจะต้องหนีออกจากกรุงเยรูซาเล็ม และในการสำเร็จตามโรมสันตะปาปา คริสเตียนได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร สำหรับลัทธิแอ๊ดเวนตีส คำเตือนคือให้หนีไปยังชนบท

“บัดนี้มิใช่เวลาแล้วที่ประชากรของพระเจ้าจะพึงผูกใจรักหรือสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในโลก เวลาอันใกล้นี้ เมื่อเป็นดังเหล่าสาวกยุคแรก เราจะถูกบังคับให้แสวงหาที่ลี้ภัยในสถานที่รกร้างและเปลี่ยวตาย ดังเช่นการล้อมกรุงเยรูซาเล็มโดยกองทัพโรมันเป็นสัญญาณให้คริสเตียนในแคว้นยูเดียหลบหนี ฉันทัดการที่ประเทศของเราจะเข้าครอบครองอำนาจโดยผ่านกฤษฎีกาบังคับถึงวันสะบาโตของสันตะปาปา ก็จะเป็นคำเตือนแก่เราฉนั้นนั้น เมื่อนั้นก็จะถึงเวลาที่จะออกจากเมืองใหญ่ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกจากเมืองเล็กไปสู่ที่อยู่อาศัยอันสงบสงัดในสถานที่เร้นลับท่ามกลางขุนเขา” Testimonies, volume 5, 464.

“การที่ประเทศของเราจะเข้ายึดอำนาจในการออกกฤษฎีกาบังคับให้ถือสะบาโตของสันตะปาปา จะเป็นคำเตือนแก่เรา” ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว เมื่อสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง ตามถ้อยคำของมาระโก ได้ “ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรจะตั้ง” ในปี ค.ศ. 1888 สภาคองเกรสแห่งสหรัฐอเมริกากำลังพิจารณากฎหมายฉบับหนึ่งซึ่งขัดแย้งโดยตรงกับหลักการสำคัญประการหนึ่งของรัฐธรรมนูญ และ ณ จุดนั้นเอง เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสจะต้องออกจากเมืองทั้งหลายและย้ายไปอยู่ชนบท

“ไม่มีคริสเตียนแม้แต่คนเดียวพินาศในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์ได้ทรงประทานคำเตือนแก่เหล่าสาวกของพระองค์ และบรรดาผู้ที่เชื่อพระวจนะของพระองค์ต่างเผ้าคอยหมายสำคัญตามที่ได้ทรงสัญญาไว้.... โดยไม่ชักช้า พวกเขาได้หลบหนีไปยังสถานที่ปลอดภัย คือเมืองเพลลา ในแผ่นดินเปเรอา ฟากแม่น้ำจอร์แดน” The Great Controversy, 30.

ลักษณะเชิงพยากรณ์ของหมายสำคัญเตือนภัยประการแรกให้หลบหนีนั้น เป็นภาพแทนของความสำเร็จเป็นจริงครั้งที่สามและครั้งสุดท้าย บางครั้งลักษณะเชิงพยากรณ์เหล่านั้นก่อให้เกิดความสำเร็จเป็นจริงแบบทวีคูณภายในความสำเร็จเป็นจริงครั้งที่สาม ตัวอย่างของเรื่องนี้คือเอลียาห์ทั้งสาม แนวเรื่องของเอลียาห์ในการเผชิญหน้ากับเยเซเบล อาหับ และผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล เมื่อประกอบเข้ากับลักษณะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งเป็นเอลียาห์องค์ที่สอง ในการเผชิญหน้ากับเฮโรเดียส เฮอร์โธด และซาโลเม ย่อมสถาปนาว่าในวาระสุดท้าย เพราะความสำเร็จเป็นจริงครั้งที่สามและครั้งสุดท้ายของการประยุกต์ใช้แบบสามชั้นนั้นย่อมอยู่ในวาระสุดท้ายเสมอ เอลียาห์และยอห์นเป็นภาพแทนของชนสองจำพวกในประชากรของพระเจ้า

ชนจำพวกหนึ่งซึ่งเอเลียห์เป็นภาพแทนนั้นไม่ตาย และอีกจำพวกหนึ่งซึ่งยอห์นเป็นภาพแทนนั้นตาย
ชนสองจำพวกนี้ยังได้รับการเป็นภาพแทนไว้ในวิวรณ์ บทที่เจ็ด ว่าเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ผู้ซึ่งไม่ตาย
และมหาชนใหญ่ซึ่งตาย

ในบาบิโลนทั้งสามนั้น องค์ประกอบหนึ่งของชาวสารเชิงพยากรณ์ที่คล้ายคลึงกันคือ
บาบิโลนแรกถูกแทนโดยนิมโรด แต่บาบิโลนที่สองถูกแทนโดยกษัตริย์องค์แรกและองค์สุดท้าย คือ
เนบูคัดเนสซาร์และเบลซัสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์เป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นในบาบิโลนที่จะได้รับความรอด
และเบลซัสซาร์เป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นในบาบิโลนที่จะพินาศ.

ในวาระสุดท้าย มีกฎหมายวันอาทิตย์อยู่สองฉบับซึ่งเป็นประเด็นแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
ฉบับแรกคือกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา
และฉบับที่สองคือกฎหมายวันอาทิตย์ที่ถูกบังคับแก่ทั่วทั้งโลก
กฎหมายวันอาทิตย์ทั้งสองฉบับนั้นมีแบบอย่างไว้แล้วโดยกฎหมายวันอาทิตย์ของโรมนอกศาสนา เมื่อในปี ค.ศ.
321 คอนสแตนตินได้บังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรก
และต่อมาด้วยกฎหมายวันอาทิตย์ของโรมันสันตะปาปาในปี 538
โรมนอกศาสนาเป็นหนึ่งในหลายแบบอย่างเชิงพยากรณ์ที่ล่วงหน้าไปถึงสหรัฐอเมริกา
และกฎหมายวันอาทิตย์แห่งปี 321 เป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกา
กฎหมายวันอาทิตย์ของสันตะปาปาในปี 538 เป็นแบบอย่างของกฎหมายวันอาทิตย์ที่ถูกบังคับแก่ทั่วทั้งโลก
ทัศนะที่บกพร่องซึ่งเห็นว่าสหรัฐอเมริกาคงทำให้เป็นแบบอย่างโดยพวกโจรในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด พยายามใช้อ้าง
กฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึงในไม่ช้าในสหรัฐอเมริกาคือหลักฐานเพื่อกล่าวอ้างว่ากฎหมายวันอาทิตย์ในส
หรัฐอเมริกาพิสูจน์ว่าสหรัฐอเมริกาคือโรมสมัยใหม่ และเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่ว่ายังมีกฎหมายวันอาทิตย์อีกฉบับ
หนึ่งซึ่งถูกบังคับแก่ทุกประเทศชาติทั่วโลกโดยสหภาพสามประการของพญานาค สัตว์ร้าย
และผู้พยากรณ์เท็จ

หากกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาคือโรมสมัยใหม่
แล้วกฎหมายวันอาทิตย์ทั่วโลกนั้นระบุถึงสิ่งใด? โรมทั้งสามระบุว่าโรมสมัยใหม่ ซึ่งมีลักษณะสามประการ
จะบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์สองฉบับที่แตกต่างกัน ฉบับแรกคือในสหรัฐอเมริกา
และมีต้นแบบโดยกฎหมายวันอาทิตย์ของคอนสแตนตินในปี 321 และฉบับที่สองคือทั่วทั้งโลก
ดังที่มีต้นแบบโดยกฎหมายวันอาทิตย์ของสันตะปาปาในปี 538
การนำกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกามาใช้ในบริบทของการประยุกต์คำพยากรณ์แบบสามชั้น
เพื่ออ้างว่ากฎหมายวันอาทิตย์พิสูจน์ว่าใครคือโรมสมัยใหม่
ย่อมเป็นการเพิกเฉยต่อลักษณะเชิงพยากรณ์ที่โรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปาได้สถาปนาไว้
ในวาระสุดท้ายมีกฎหมายวันอาทิตย์สองฉบับที่แตกต่างกัน
และไม่มีฉบับใดเป็นข้อพิสูจน์เพื่อระบุว่าผู้ปล้นชิงประชาชนคือสหรัฐอเมริกา
เมื่อคำพยากรณ์ของโรมนอกศาสนาและโรมสันตะปาปาถูกบิดเบือนเพื่อสนับสนุนการตีความส่วนตัว
ดังที่กำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน ก็แสดงให้เห็นว่าผู้พิพากษาอ้างการตีความส่วนตัวของตนเองนั้นไม่เข้าใจแบบแล
ะสิ่งที่เป็นสัมฤทธิ์ผลของแบบนั้น

โรมนอกศาสนาเป็นแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา
และโรมของสันตะปาปาเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของโรมสมัยใหม่
พร้อมกันกับการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นอย่างผิดพลาดนี้
และการอ้างว่าสิ่งที่กำลังสอนนั้นถูกวางไว้ในบริบทของ "แบบและสิ่งที่เป็นความจริงตามแบบ"
ก็ยังมีกลิ่นอายอีกประการหนึ่งคือการให้นิยาม "สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความรกร้าง"
ตามที่มันถูกนำเสนอไว้ภายในบริบทของการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์สามชั้นนั้นด้วย

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 66 ถึงปี ค.ศ. 70 แม่ทัพโรมันสองนายได้เข้าโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม แม่ทัพทั้งสอง คือ เซสตีอุส และไททัส ต่างเริ่มต้นด้วยการปิดล้อม แต่มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ถอนกำลังจากการปิดล้อมอยู่ชั่วระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งโดยพระญาณสอดส่องได้เปิดโอกาสให้คริสเตียนทั้งหลายหลบหนีไปได้

การปิดล้อมครั้งแรกภายใต้เซสตีอุสนั้นเองที่คริสเตียนทั้งหลายตระหนักว่าเป็นคำเตือนให้หนีไปเมื่อไททัสมาถึงเพื่อดำเนินสงครามต่อกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

เขาเริ่มต้นด้วยการปิดล้อมและมีได้ยุดิจนกว่ากรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารจะถูกทำลาย คำเตือนของพระเยซูประกอบด้วยสองขั้นตอน ขั้นแรกคือหมายสำคัญให้หนีไป และหลังจากนั้นคือการชมเชยในความสำเร็จสมดังคำเตือนนั้นในคริสต์ศตวรรษที่ห้าและหก คริสเตียนทั้งหลายได้แยกตนออกจากคริสตจักรโรมันที่เสื่อมทรามก่อนปี 538 แล้วการชมเชยจึงเริ่มต้นขึ้น

เปาโลกล่าวไว้อย่างชัดเจนยิ่งว่า ประวัติศาสตร์ทั้งสี่ของอิสราเอลโบราณที่ได้รับการบันทึกไว้ นั้น ถูกเขียนขึ้นเพื่อผู้ที่มีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย และบรรดาเรื่องราวเหล่านั้นล้วนเป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ แม้ว่าคำภาษากรีกว่า "typos" ซึ่งมีความหมายว่า แบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ จะถูกแปลว่า ensamples ในการนำเสนอความจริงข้อนี้ อันเป็นแบบฉบับของท่านก็ตาม

บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเพื่อเป็นแบบอย่าง และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเขา ผู้ซึ่งปลายยุคทั้งหลายได้มาถึงแล้ว 1 โครินธ์ 10:11

ประวัติการณ์ต่าง ๆ ในบทที่สิบซึ่งเปาโลใช้เพื่อวางบริบทของความจริงข้อนี้ มิใช่ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโบราณที่ได้ประพฤติอย่างชอบธรรม.

แต่พระเจ้ามิได้ทรงพอพระทัยคนเป็นอันมากในพวกเขา เพราะว่าพวกเขาถูกโค่นลงในถิ่นทุรกันดาร บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อเราจะไม่ไฝหาสิ่งชั่วร้ายดังที่พวกเขาได้ไฝหา นั่น และอย่าเป็นคนนัสมัการรูปเคารพเหมือนบางคนในพวกเขา ดังที่มีเขียนไว้ว่า ประชาชนนั่งลงกินและดื่ม แล้วลุกขึ้นเล่นสนุก และอย่าให้เราประพฤติล่วงประเวณีเหมือนบางคนในพวกเขาที่ได้ประพฤติแล้วล้มตายไป ในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน และอย่าให้เราทดลองพระคริสต์เหมือนบางคนในพวกเขาที่ได้ทดลองแล้วต้องพินาศด้วย 1 โครินธ์ 10:5-9

ประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นบันทึกทั้งความชอบธรรมและความอธรรมของประชากรของพระเจ้า แต่ไม่ว่าบันทึกนั้นจะเป็นด้านใด

ประวัติศาสตร์นั้นก็ยังคงเป็นแบบอย่างสำหรับประชากรของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้าย ประวัติศาสตร์แห่งการกบฏที่มินนีแอโพลิสในปี 1888 เป็นบันทึกแห่งความอธรรม แม้ว่านักประวัติศาสตร์แอ็ดเวนตีสต์จะอ้างสิ่งใดก็ตาม การกบฏนั้นร้ายแรงลึกซึ้งถึงขนาดที่เอลเลน ไวท์ตั้งใจจะออกจากการประชุม และยังคงอยู่ต่อเพียงเพราะทูตสวรรค์องค์หนึ่งบอกเธอว่าเป็นความรับผิดชอบของเธอที่จะอยู่ต่อและบันทึกการกบฏนั้น ซึ่งเป็นคู่ขนานกับการกบฏของโคราห์ ดาธาน และอาบิราม ในประวัติศาสตร์ของโมเสส ในการประชุมนั้น ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่งวิวรรณ์ บทที่สิบแปดได้เสด็จลงมา แต่ข่าวสารที่พระองค์ทรงนำมานั้นถูกปฏิเสธ

ประวัติศาสตร์นั้นเป็นแบบล่วงหน้าของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001

เมื่ออาคารใหญ่ของนครนิวยอร์กถูกทำให้พังทลายลง

ประวัติศาสตร์นั้นรวมถึงร่างกฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรกซึ่งจะถูกเสนอโดยวุฒิสมาชิกแบลร์ ความพยายามของเขาที่จะบังคับให้วันอาทิตย์เป็นวันนัสมัการแห่งชาติได้ล้มเหลว แต่สิ่งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นแบบล่วงหน้าของยุคสุดท้าย ร่างกฎหมายของวุฒิสมาชิกแบลร์เป็นคำเตือนให้หนีออกจากเมืองต่าง ๆ ก่อนปี 1888

เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงความจำเป็นของการอาศัยอยู่นอกเมืองทั้งหลาย นางกล่าวในกาลอนาคต นางชี้ไปยังเวลาอันใกล้ในอนาคตเมื่อประชากรของพระเจ้าจะต้องย้ายไปอยู่ชนบท หลังปี 1888 การกล่าวอ้างทั้งหลายของซิสเตอร์ไวท์เกี่ยวกับความจำเป็นของการอยู่อาศัยในชนบท ได้วางคำแนะนำของนางไว้ในบริบทที่ว่าช่วงเวลาที่จะต้องอยู่ในชนบทนั้นมาถึงแล้ว ร่างกฎหมายแบลร์ในปี 1888 เป็นหมายสำคัญของการบังคับถือวันอาทิตย์ ดังที่ลูกาได้กล่าวไว้ ว่าอยู่ในสถานที่ซึ่งไม่สมควรจะอยู่ การบังคับถือวันอาทิตย์ไม่ควรถูกนำเข้าสู่สภาองเกรสแห่งสหรัฐอเมริกา เพราะนั้นเป็นการปฏิเสธหลักการพื้นฐานประการหนึ่งของรัฐธรรมนูญ

ประวัติศาสตร์ของปี 1888

ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นแบบอย่างแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 กฎหมายแบลร์ (Blair Bill) ในปี 1888 เป็นแบบอย่างของกฎหมายแพทริออต (Patriot Act) ปี 2001 นั้นคือคำเตือนที่มาก่อนการบังคับใช้เครื่องหมายของสัตว์ร้ายอย่างแท้จริง

ไม่มีผู้ใดที่กำลังติดตามพระคริสต์ควรอาศัยอยู่ในเมืองภายหลังจากวันที่ 11 กันยายน 2001

นั่นคือการล่อมเชิงพยากรณ์ซึ่งชี้นำประชากรของพระเจ้าให้หลบหนี

และเช่นเดียวกับที่มีบทบัญญัติวันอาทิตย์สองฉบับซึ่งเป็นประเด็นของแบบจำลองเชิงพยากรณ์แห่งวาระสุดท้าย ดังที่แสดงไว้ในบทบัญญัติวันอาทิตย์ของโรมนอกศาสนาและโรมของสันตะปาปา

บทบัญญัติวันอาทิตย์ทั้งสองฉบับต่างก็มีคำเตือนให้หลบหนีมาก่อนทั้งสิ้น

สำหรับบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าเป็นเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส พวกเขาควรจะได้ตระหนักในเชิงพยากรณ์ว่า Patriot Act เป็นหมายสำคัญให้หนีออกจากเมืองไปสู่ชนบท ล่วงหน้าก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า กฎหมายวันอาทิตย์ฉบับเดียวกันนั้นเองก็เป็นหมายสำคัญสำหรับฝูงแกะอีกคอกหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งยังคงอยู่ในบาบิโลน

ให้หนีออกจากบาบิโลนล่วงหน้าก่อนการบังคับถือวันอาทิตย์ซึ่งจะถูกนำมาบังคับใช้เหนือทุกประชาชาติ

“เมื่ออเมริกา แผ่นดินแห่งเสรีภาพทางศาสนา

จะรวมตัวกับสันตะปาปาในการบังคับมโนธรรมและข่มให้มนุษย์ถวายเกียรติแก่วันสะบาโตเทียม

ประชาชนแห่งทุกประเทศทั่วพิภพก็จะถูกชักนำให้ดำเนินตามแบบอย่างของนาง” Testimonies, volume 6, 18.

เช่นเดียวกับการประยุกต์ใช้สามชั้นของเอลีอาห์ทั้งสามสถาปนาว่าในวาระสุดท้ายมีประชากรของพระเจ้าอยู่สองจำพวก การประยุกต์ใช้สามชั้นของโรมก็ชี้บ่งว่ามีกฎหมายวันอาทิตย์อยู่สองฉบับที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ผู้ที่ประสงค์จะอ้างว่าสหรัฐอเมริกาคือพวกโจรในหมู่ชนชาติของเจ้า

และด้วยเหตุนี้บทบาทเชิงพยากรณ์ของสหรัฐอเมริกาจึงสถาปนาในนิมิต ได้เสนอว่ากฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้คือสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความมรกร่างที่พระคริสต์ทรงระบุไว้เป็นคำเตือนให้ประชากรของพระองค์หนีจากการกดขี่ข่มเหงที่กำลังมา พวกเขาไม่อาจแยกความแตกต่างระหว่างการล่อม

ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนให้หนี กับการล่อมครั้งที่สองซึ่งเป็นภาพแทนของเวลาที่มีการบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ เริ่มต้นการกดขี่ข่มเหงแห่งวาระสุดท้าย พวกเขาไม่กล่าวถึงความแตกต่างที่ถูกสถาปนาไว้บนพยานสองปากว่า

ต้องมีกฎหมายวันอาทิตย์สองฉบับที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนเพื่อให้คำพยากรณ์สำเร็จในวาระสุดท้าย ด้วยการกระทำเช่นนี้ พวกเขาจึงโต้แย้งว่ากฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้คือคำเตือนที่เป็นภาพแทนโดยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความมรกร่าง ซึ่งดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ และก็เป็นเช่นนั้น แต่ไม่ใช่ตามความหมายที่พวกเขาให้นิยามไว้

กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาเป็นคำเตือนสำหรับฝูงแกะอีกพวกหนึ่งของพระเจ้าซึ่งยังคงอยู่ในบาบิโลน ให้หนีออกจากการร่วมสามัคคีของนาง ฉะนั้น จึงเป็นคำเตือนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ที่จะมาถึง

ซึ่งจะถูกบังคับใช้เหนือบรรดาประชาชาติทั้งปวง

“บรรดาประชาชาติทั้งหลายจะดำเนินตามแบบอย่างของสหรัฐอเมริกา แม้ว่านางจะเป็นผู้นำออกหน้า แต่ในบริบทของคำเตือนให้หนีซึ่งพระคริสต์ได้ประทานไว้

ข้ออ้างของพวกเขาคือ

กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกากำลังระบุว่าสหรัฐอเมริกาเป็นสัญลักษณ์ที่สถาปนาในมิติแห่งคำพยากรณ์ แต่ในบริบทของคำเตือนให้หนีซึ่งพระคริสต์ได้ประทานไว้

กฎหมายวันอาทิตย์นั้นเป็นตัวแทนของคำเตือนทั่วโลกแก่คนงานชิวายามที่สิบเอ็ดให้หนีออกจากบาบิโลน.

เมื่อซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงคำเตือนให้หลบหนี

นางกำลังกล่าวถึงประเด็นเรื่องกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งครอบงำทั่วทั้งโลก

การเคลื่อนไหวนั้นเริ่มต้นขึ้นที่กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

นางชี้ให้เห็นว่ากฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาคือคำเตือนถึงการข่มเหงที่กำลังจะมาถึง

“โดยกฤษฎีกาซึ่งบังคับใช้สถาบันแห่งสันตะปาปา อันเป็นการละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า
ชาติของเราจะตัดขาดตนเองจากความชอบธรรมโดยสิ้นเชิง
เมื่อโปรเตสแตนต์จะยื่นมือของนางข้ามห้วงลึกไปจับมือกับอำนาจแห่งโรม เมื่อ
นางจะเอื้อมข้ามเหวลึกไปประสานมือกับลัทธิทรงวิญญูณ
เมื่อภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวเป็นหนึ่งในสามประการนี้ ประเทศของเราจะปฏิเสธหลักการทุกประการแห่ง
รัฐธรรมนูญของตนในฐานะรัฐบาลโปรเตสแตนต์และสาธารณรัฐ
และจะจัดให้มีการเผยแพร่ความเท็จและความลวงของสันตะปาปา
เมื่อนั้นเราก็อาจรู้ได้ว่าเวลาสำหรับการสำแดงการทำงานอันนำอัครธรรม์ของชาตนาได้มาถึงแล้ว
และอวสานก็อยู่ใกล้แล้ว”

“ดังที่การยกทัพเข้ามาของกองทัพโรมันเป็นหมายสำคัญแก่เหล่าสาวกว่า
ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มใกล้เข้ามาแล้ว ฉันทใด
การละทิ้งความเชื่อนี้ก็อาจเป็นหมายสำคัญแก่เราฉันทนั้นว่า
ขอบเขตแห่งความอดกลั้นของพระเจ้าได้มาถึงที่สุดแล้ว
ว่าขนาดแห่งความชั่วช้าของชนชาติของเราเต็มเปี่ยมแล้ว
และว่าทูตสวรรค์แห่งพระเมตตากำลังจะโยนบินจากไป และจะไม่หวนกลับมาอีกเลย แล้วประชากรของพระเจ้า
จะถูกลงโทษท่ามกลางเหตุการณ์แห่งความทุกข์ระทมและความคับแค้นซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะได้พรรณ
นาไว้ว่าเป็นเวลาแห่งความทุกข์ยากของยาโคบ เสียงร้องของบรรดาผู้สวดขอร้องผู้ถูกข่มเหงลอยขึ้นสู่สวรรค์
และดังที่โลหิตของอาเบลร้องจากพื้นดิน ก็มีเสียงทั้งหลายร้องทูลต่อพระเจ้าจากหลุมศพของมรณสักขี
จากอูโมงค์แห่งท้องทะเล จากถ้ำภูเขา จากห้องฝังศพใต้ดินของอารามว่า ‘อีกนานเท่าใด
พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์และสัตย์จริง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จึงจะไม่ทรงพิพากษาและทรงแก้แค้นแทน
โลหิตของพวกข้าพระองค์แก่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก?’” Testimonies, volume 5, 451.

ซิสเตอร์ไวท์กำลังชี้ให้เห็นถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา และระบุว่ากฎหมายนั้นเป็น “เครื่องหมาย”

ว่าเวลาของพระคุณสำหรับสหรัฐอเมริกาได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ประชากรของพระเจ้าในชนชาติอื่น ๆ

ทั่วโลกก็จะต้องเผชิญกับบททดสอบเดียวกันนี้ด้วย มีช่วงระยะเวลาหนึ่งนับจากกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริ
ริกาคจนถึงเวลาที่มีคาเอลทรงลุกขึ้นและเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง เมื่อเวลานั้นสิ้นสุดลง

“ทูตสวรรค์แห่งพระเมตตาก็โยนบินจากไป”